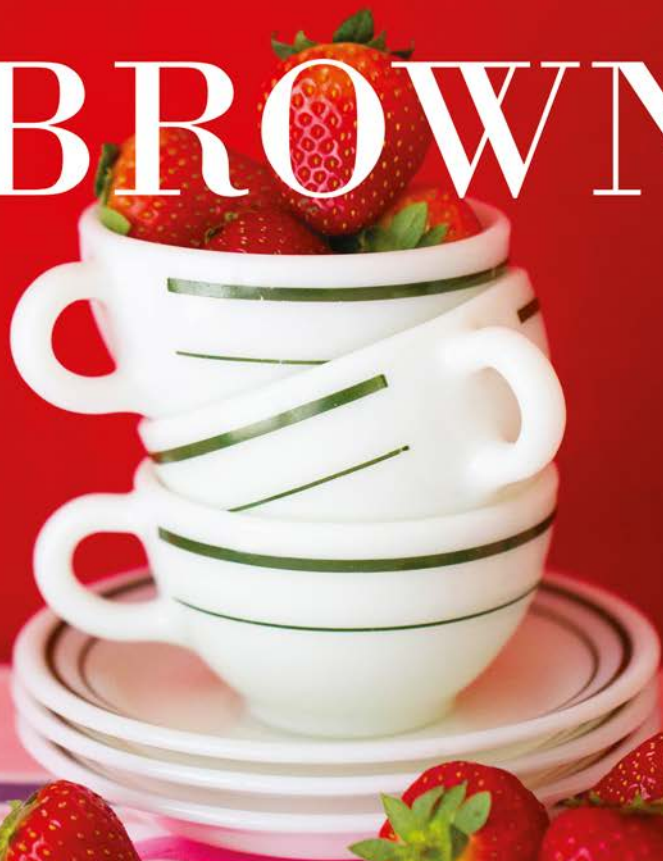

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

CAROLYN BROWN

Maasikasüdamete
restoran

Originaali tiitel:
Carolyn Brown
The Strawberry Hearts Diner
2017

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See on ilukirjandusteos. Nimed, tegelaskujud, organisatsioonid, paigad, sündmused ja vahejuhtumid on kas autori kujutluse vili või on neid kasutatud ilukirjanduslikult. Kõik sarnasused tegelike inimestega, olgu nad elus või surnud, ja päriselu sündmustega, on juhuslikud.

Tõlkinud Leena Suits
Toimetanud Paula Palmiste
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Laura Klynstra

Text copyright © 2017 by Carolyn Brown. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Synopsis Literary Agency.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

E03392121
ISBN 978-9949-82-726-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*Mu imelisele toimetajale
Anh Schluepile.
Tänades, et sa minusse jätkuvalt usud.*

Esimene peatükk

Õnn, olgu hea või halb, käib ikka kolme kaupa. Vicky Rawlins oli seitseteist, kui tema ristiema Nettie maikuus oma kasutust, abielurikkujast mehest lahutas. Vicky ema Thelma suri juunis ja augustis avastas Vicky, et on rase. Kakskümmend kolm aastat hiljem mõjus suve tulek talle ikka veel pelutavalt, ta kartis puhkusehooaja esimest päeva juba enne, kui see kätte jõudis.

Kalendri koostajal polnud nähtavasti aimugi sellest, mida Texase aastaajad endast kujutasid. Tema arvates kestis kevad täpselt kahekümne esimese juunini. Kui ta tuleks Texasesse, saaks talle üsna ruttu selgeks, et Pickis on ainult kaks aastaega – suvi ja talv.

„Töotab tulla palav. Ega’s uus nädal kiiremini mööda lähe, kui sa seal nõnda kalendrit passid.“ Nettie asetas tema ette tassitäie auravat kohvi.

„Esimese suvepäevani on veel kuu aega, aga mul veab juba viltu,“ pomises Vicky.

„Saa sellest jamast juba ometi üle.“ Nettie löikas pirukataina tükki-deks ja asetas tükid ahjuplaadile. „Selmet siin norutada, mõtle parem Emilyle, kes nädala pärast koju tuleb. Saame abikäsi juurde.“

Vicky pööras selja kalendrile, mis rippus restorani viiva ukse kõrval. „Meil oleks tegelikult vaja kahte ettekandjat.“

„Vahest kukub üks meile täna taevast sülle.“ Nettie naeris omaenda nalja peale.

„Enne lendavad sead palavate suvekuude eest põhja poole.“ Vicky naeratas.

Nettie oli üle kahekümne aasta olnud talle ühtaegu ema asemik, parim sõber, äripartner ja korterikaaslane. Nettie oli pikk, tugeva kondi, ümara näo ja lühikeste hallide juustega naine, kelle selgroog oli terasest ja süda kullast. Seitsmekümneaastaselt vandus ta, et tema aeg taevariiki astuda saabub pärast üht järjekordset neljateistkümmetunnist tööpäeva siin Maasikasüdamete restoranis.

Mõte, et tütar Emily tuleb paari päeva pärast koju, rõõmustas Vicky südant. Vahest töötavad nad kolm suvekuud Emilyga rahun ja naudivad õhtuid terrassikiigel. Ei mingit ebaõnne. Ei mingit õnne. Lihtsalt üks rahulik ja rõõmu täis suvi koos tütrega.

„Jäta see muretsemine. Sellest tuleb hea õnne aasta. Ma tunnen seda oma kontides.“ Nettie löikas tainast kaks tosinat pirukat ja asetas küpsetuspaberile.

„Kas need kondid ei valeta sulle kunagi?“ küsis Vicky.

„Siiani pole valetanud,“ vastas Nettie. „Mine tee restoran lahti. Küll ma alles rõõmustan, kui Emily reedel siia jõuab.“

„Mina ka.“ Vicky vajutas lülitit ja süütas reklaammärgid, mis kuulutasid kolme akna ülasas HOMMIKUEINE, LÕUNA, ÕHTUSÖÖK. Läikiv musta-valgeruuduline põrand meenutas 1950. aastaid, just nagu ühes saali seinas olevad söögilauad, mida eraldasid punased vaheseinad. Restoran oli justkui hõbedane metallsilinder, mis mõjus moodsas maailmas võõrana, kuid selles võlu seisneski. Nettie kokakunsti ja kuulsaid maasikakorvikesi, mille poolest restoran õieti tuntud oligi, käisid nauhtimas inimesed üle kogu maakonna.

Silti „VAJAME ABILISI“ üleval hoidev kleplint oli kuuma käes sulama hakanud ja silt oli põrandale kukkunud. Vicky võttis selle maast ja viis kassaaparaadi juurde, otsis leti alt tööriistakastist kleplindirulli ja kinnitas sildi taas klaasuksele, silmade kõrgusele. See nägi inetu välja, aga vähemasti tõmbas pilku.

„Kas kogenud ettekandjad seisavad ukse taga järjekorras ja ootavad, et me nad vestlusele kutsuks? Kas näed taevas mõnd siga lendamas?“ hüüdis Nettie köögist.

„Sigu pole, aga tööotsijate rivi on enneolematu,“ hõikas Vicky vastu. „See lookeb mööda teed kuni toidupoeni välja.“

Restoran täitus Nettie lõbusa naeru ja ahjust tuleva peekoni-, vorsti- ja pirukalõhnaga. Peagi on restoran rahvast täis ja Vicky peab hakkama jooksma laudade ja kassaaparaadi vahet. Neil oli nii väga abikäsi vaja, et Vicky tõstis pilgu akna tagant paistva taeva poole, justkui lootes, et keegi hõljub sealt alla nende juurde.

„Pole lootustki,“ pomises ta.

Nettie tõi köögist kaks peekoni- ja munatäidisega pirukat ning ase-
tas letile. „Söö parem kõht täis. Umbes kümne minuti pärast on Woody siin. Selle mehe järgi saaks kella õigeks panna.“

Vicky hammustas pirukat. „Kuidas te mu emaga kõik need aastad siin kahekesi toime tulite?“

„Lihtne see polnud, aga otsustasime, et peame igal aastal kasumit teenima. Esimese aasta lõpul panime pead kokku ja palkasime poole kohaga ettekandja Linda,“ ütles Nettie. „See, kes väidab, et aeg ravib kaotusvalu, on täitsa juhmakas. Ma igatsen Thelma järele iga päev, eriti siis, kui teen tordipõhjasid. See oli alati tema töö.“

Vicky keeras end baaripukil ringi ja toetas käed letile. „Kaks-kümmend kolm aastat, Nettie. Suudad sa seda uskuda? Vahel on mul tunne, nagu oleksin alles eile sinu uksest sisse astunud ja teatanud, et olen rase. Samas oleks see kõik juhtunud justkui mõnes teises elus.“

Nettie võttis viimase pirukaampsu ja lonksas kohvi. „Ei tea, mitu maasikakorviket me selle ajaga maha müüsimise.“

„Kuuskümmend neli miljonit.“ Vicky pistis süsimusta juuksesalgu tagasi lühikesse hobusesabapatsi.

„Paar miljonit siia-sinna.“ Nettie kähe naer jättis mulje, nagu oleks ta elupõline suitsetaja, aga tegelikult polnud ta iial suitsu tõm-
manud.

Jancy Wilson istus Picki surnuaial vanaema haua ees ja kitkus hauakivi ümbert võililli. Ta oleks tahtnud lilli tuua, aga tal polnud selle jaoks raha ja pealegi oli vanaema alati öelnud, et tahab saada lilli eluajal, mitte surnuna.

„Ema on läinud,“ ütles Jancy vaikselt. „Küllap sa tead seda juba, sest tema surmast on möödas neli aastat. Vanaema, mul on rahaga liiga kitsas, et sagedamini hauld käia. Anna andeks. Ma saan nüüd aru, kui väga ta sinu järele igatses, kui sa surid. Ma ei saa kauaks jääda. Loodan jõuda õhtuks Louisianasse, et saaksin voodis magada. Kui teil seal üleval mingit mõjuvõimu on,“ ütles Jancy pilku taeva poole tõstes, „saatke mulle pisut õnne, et mu vana auto sinnani vastu peaks. Mul on vaja palju abi jõudmaks sinna, kuhu kuulun.“

Jancy kloppis kortsunud teksade tagumiku tolmust puhtaks ja pani ette päikesepriidid, mis varjasid tema habrast nägu ja rohelist silmi. Ta istus rooli taha ja sirutas käe üle käigukangi, et võtta nokkmüts. Selle roosa, sädelevatest kivikestest südamega mütsi oli ema talle kaheksateistkümnendaks sünnipäevaks kinkinud. Nüüd oli see Jancy õnnemüts ja ta kandis seda ainult siis, kui tal oli väga, väga vaja, et tema elus juhtuks midagi head.

„Hästi, tulgu mis tuleb.“ Ta tõmbas helepruunid hobusesabas juuksed läbi mütsiaugu.

Kuigi raadio ei töötanud ja konditsioneer oli möödunud suvel katki läinud, oli bensiinipaak täis. Jancy palus vaid, et viimseni kulunud rehvid peaksid tema nõo majani vastu.

Jancy möödus paigast, kus oli seisnud tema vanaema haagissuvila. Nüüd loksasid seal võililled ja umbrohi. Jancy nägi vaimusilmas väikest kolme magamistoaga haagissuvilat, lillepeenar kummalgi pool puidust terrassi. Kvartali jagu sõitnud, võttis ta kiriku juures hoo maha. Nad olid emaga igal pühapäevahommikul jalgsi kirikus käinud. See torniga valge hoone, mille ees oli kruusane parkla, oli olnud vanaema matuste ajal inimesi puupüsti täis, aga vanaema oli ju ka terve elu Pickis elanud.

Jancy oli alati igatsenud sellist elu, aga niisugused asjad ei sünni üleöö. Et kogukonnaga nõnda kokku kasvada, ei piisanud sellest, kui oled seal sündinud, pidid endale juured alla kasvatama. Jancy sõitis

aeglaselt tuttavatest paikadest mööda. Vana romula oli just tema tahavaatepeeglisse ilmunud, kui auto esimest korda turtsatas. Jancy patsutas armatuurlauda ja saatis taeva poole vaikiva palve. Näis, et jumal kuulab tol päeval tema ema ja vanaema, sest auto ei surnud välja. Jancy vaatas kõrget aeda, mille taga oli aakrite kaupa autoromusid, ja mõtiskles selle üle, kas Shane Adams aitab ikka veel vanaisal äri ajada.

Kvartali jagu edasi asus Maasikasüdamete restoran. Kui Jancy oli olnud raha, oleks ta seal peatuse teinud ja hommikust söönud. Tema suu jooksis vett, kui ta mõtles pirukate ja kastme peale, aga täna tuli leppida juustuküpsiste ja eelmise päeva sõõrikutega, mis tagaistmel vedesid. Ta kavatses veepudelid täita bensiinijaama tualettruumis. Söök ja kohv võisid oodata, kuni ta Minnette'i juurde jõuab. Viimati oli nõbu telefonivestluses öelnud, et Jancy võib mõnda aega tema juures peatuda, ja Jancy lootis, et ta oli seda tõsiselt mõelnud.

Restoranile lähenedes tundis Jancy peekonilõhna. Tema kõht korises, aga korraga oli õhk täis hingematvat suitsulehka. Esiti arvas Jancy, et keegi põletab romulas vanu autorehve, aga siis hakkas ventilaatori-avadest suitsu voogama. Selleks ajaks, kui ta pidurit vajutas ja restorani parklasse keeras, olid tema silmad vesised ja ta kõhis nii metsikult, et sai vaevu hingata. Seejärel lahvatasid kapoti alt leegid.

Jancy haaras koti ja pugest ruttu tagaistmele. Ta avas värisevi käsi pagasiruumiluugi ning viskas neli spordikotti ja kohvri nii kaugele, kui vähegi sai. Kui tuli bensiinipaagini jõuab, arvavad Picki elanikud, et lõhkenud on pomm. Kas ta oli parkinud auto piisavalt kaugele, et see restoranile viga ei teeks? Jancy pistis jooksu. Oli vaja kutsuda tuletõrje.

Jumal karistas teda viimaks minevikupattude eest. See, et tema auto seal Texases Pickis maha põles, ei saanud olla juhus, vaid karma, mis oli nädal pärast seda, kui ta sai loa Texase osariigist lahkuda, tulnud kõige ehedamal moel teda tagumikust hammustama. Kahe päeva eest oli ta veetnud oma viimase öö Amarillos ega suutnud ära oodata, millal saab asuda teele Louisianasse Minnette'i juurde. Nüüd põlesid kõik Jancy plaanid tema silme all tuhaks.

Kui Jancy sireene kuulis, potsatas ta oma vanale rohelisele spordikotile istuma. Ta langetas pea kätele ja oleks tahtnud nutta, kuid pisaraid

ei tulnud. Kogu oma hulkurielu jooksul polnud ta kunagi olnud nii armetus olukorras. Tal olid kotis kuusteist dollarit, poolik nätsupakk ja Texase juhiluba, mis kehtis veel vaid kaheksa kuud. Elukohata polnud tal lootustki seda uuendada.

Kõigist Texase paikadest – isegi kogu maailma paikadest – oli Pick viimane koht, kuhu ta tahtnuks purupaljana pidama jääda. Loode-tavasti peatusid veokijuhid ikka veel restoranis, et süüa päevapraadi. Vahest pakub mõni neist talle küüti.

Punane tuletõrjeauto keeras parklasse ja kaks vabatahtlikku tuletõrjujat hüppasid välja, kerisid vooliku lahti ja hakkasid autot pritsima.